

Ön Söz

Hayat çoğu zaman karanlıkla aydınlığın iç içe geçtiği bir labirenttir. Kimi zaman kaybolur, kimi zaman korkarız ama yolculuk devam eder.

Bu kitap, bir insanın hem içsel hem fiziksel yolculuğunu anlatıyor. Kaybettiklerimiz, korkularımız ve gölgelerimizle yüzleşmemizi, kendi gücümüzü keşfetmemizi ve sonunda kendi dünyamızı yaratmamızı...

Belki okurken sen de kendi gölgelerinle yüzleşecek, kendi ışığını bulacaksın. Bu bir hikâye ama aynı zamanda bir yolculuk. Ve her yolculuk, yalnızca cesur olanlara açıktır.

Bölüm I – Araf

Nerede olduğumu bilmiyorum. Belki bir yer yoktur, belki burası yalnızlığın adlandırılmamış bir katıdır. İyi bir yerde miyim, kötü bir yerde mi, ayırt edemiyorum. Tek bildiğim, içimde taşıdığım acının sessiz ama ağır oluşu. Bazı günler dünya aydınlık gibi durur, gözlerime ışık düşer, nefes almak mümkün olur. Ama çoğu zaman karanlık, o kadar tanıdık ki güneş bile bana yabancı gelir.

Kendimi defalarca toparlamaya çalıştım. Defalarca maziyi unutmaya niyet ettim. Ama garip olan şu ki, mazide ne yaşandı, ne bitti, onu bile tam olarak bilmiyorum. Sanki hatırlamam gereken anılar benden saklanmış, sadece hisleri kalmış. Acı var ama sebebi belirsiz. Yorgunluk var ama yol görünmüyor.

Bomboş bir hayatta tutunmaya çalışıyorum. Tutundukça yoruluyorum. Yoruldukça biraz daha düşüyorum. Her seferinde bir neticeye varmayı umuyorum ama vardığım yer hep aynı boşluk oluyor. Sanki çabaladıkça yol uzuyor, hedef uzaklaşıyor. Hayat önümde duruyor ama bana ait değilmiş gibi hissettiriyor.

Hayatı bazen bir günde iki kez yaşıyorum. Bazen iki kez ölüyorum. Hangisi daha ağır, hangisi daha gerçek, bilmiyorum.

Kendimi saldı mı, yoksa hâlâ toparlanmaya mı çalışıyorum, buna bile emin değilim. İçimde bir yangın var; alıştığım ateşlere benzemeyen, sabırla yakan bir yangın. Ne söndürebiliyorum ne de kaçabiliyorum. Sadece içimde büyüyor.

Hayatımda kimse yok. Bazen düşünüyorum, biri olsa her şey değişir mi diye. Ama sonra duruyorum. Kendimi bile bilmezken, karşımdakine kendimi nasıl anlatırım? Ben kim olduğumu bilmiyorum ki, bir başkasına nasıl tanıtayım? İşte bu yüzden cesaret edemiyorum. Yaklaşmak istiyorum ama geri çekiliyorum. Çünkü birinin soracağı ilk sorudan korkuyorum. Sorulardan kaçıyorum. Çünkü bazı soruların cevabı yok, bazı cevaplar ise insanı dağıtıyor.

Gece başımı yastığa koyduğumda her şey batıyor. Anılar, sesler, yarım kalmış cümleler... “Keşke” ile başlayan ama hiçbir yere varmayan düşünceler. Uyku gelirse bile kısa kalıyor. Sabah gözlerimi açtığımda hiçbir yer aydınlık olmuyor; karanlık, içimde dolaşmaya devam ediyor. Perdeden sızan ışık bile soğuk, bile isteye uzak.

Bazen düşünüyorum; belki sorun karanlık değil. Belki ben artık ışığı tanıyamıyorum. İçimde kimsenin girmedığı bir yer var, benim bile korktuğum bir yer. Orada sorular var. Cevaplarından daha keskin, daha ağır sorular.

Bu bir düşünüş mü, yoksa uyanış mı, bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var: bu hikâye burada bitmiyor. Çünkü insan en karanlık yere geldiğinde ya tamamen kaybolur ya da ilk kez kendini görür. Ve ben... henüz hangisini yaşayacağıma karar vermedim.

Kendimi defalarca toparlamaya çalıştım. Defalarca maziyi unutmaya çalıştım. Ama neyi unutmam gerektiğini bile bilmiyorum. Mazide ne yaşandı, ne bitti, nerede koptu her şey, bunların

hiçbiri net değil. Sanki geçmişimden geriye sadece gölgeler kaldı. Olan bitenin adı yok ama ağırlığı var. Acı tanıdık, sebebi yabancı.

Bomboş bir hayatta tutunmaya çalışıyorum. Tutunmak dediğim şey bazen sadece nefes almak oluyor. Çabalıyorum ama çabaladıkça yoruluyorum. Yoruldukça duruyorum. Durdukça daha da geride kalıyorum. Her seferinde bir yere varmayı umuyorum ama vardığım yer hep aynı; değişmeyen bir boşluk. Ne kadar yürürsem yürüyeyim, manzara değişmiyor.

Hayatımda kimse yok demiş miydim? Yok...Düşünüyorum, biri olsa her şey değişir mi? Bir ses, bir omuz, bir bakış... Ama sonra susuyorum. Çünkü kendimi bilmediğim bir yerde, bir başkasına Ben'i nasıl anlatabilirim? Ben kimim, ne istiyorum, neyi taşıyorum? Bunları bilmiyorken karşımdakine ne sunabilirim?

İşte bu yüzden cesaret edemiyorum. Yaklaşmak istiyorum ama adım atmıyorum. Çünkü sorulardan korkuyorum. "Nasıl-sın?" gibi basit görünen ama içimi dağıtan sorulardan.

Sorulardan kaçmaya çalışıyorum. Çünkü bazı sorular cevap istemiyor, yüzleşme istiyor. Ve ben henüz yüzleşecek kadar güçlü değilim. Belki de güçlü olmak istemiyorum. Belki sadece bir süre daha, bu belirsizliğin içinde sessizce kalmak istiyorum. Çünkü bazen insan, iyileşmekten çok, dağılmamayı seçiyor.

Ve yine de biliyorum.

Bu durgunluk kalıcı değil.

Ya tamamen çökeceğim

ya da buradan bir şey doğacak.

Ama hangisi olursa olsun, henüz bitmedi.

Bölüm II – Uyanıştan Önce

Bir gün bir karar aldım. Kendimi bulacaktım. Bu hâlin bir sonu olmalıydı. Aynı duvarlara bakarak, aynı boşluğu taşıyarak yaşamak istemiyordum artık. Hayatımı değiştirecektim. Nasıl olacağını bilmiyordum ama içimde ilk kez net bir cümle vardı; böyle devam edemezdi. İşte ne olduysa, o karardan sonra oldu. Daha doğrusu, o gece oldu.

Kıştı. Soğuk her boşluktan içeri sızıyordu. Soba odanın ortasında usul usul yanıyordu. Herkesin doğal gazlı evleri varken benimki tek göz, sobalı bir odaydı. Gücüm ancak buna yetiyordu. Duvarlar eskiydi, sessizdi. Ama o sessizlik bana aitti. Çayımı demlemiştim. Sobanın başına oturmuş, bardağı iki elimle kavrayarak yudumliyordum. Düşünüyordum ama neyi düşündüğümü bilmiyordum. Aklım dolu, kelimeler eksikti.

Dışarıda fırtına vardı. Rüzgâr camları yokluyor, sanki içeri girmek istiyordu. Ama ben farkında değildim. İçimdeki gürültü, dışarıdakini bastırmıştı. Sobanın çıtırtısı, çayın buharı ve ağır düşünceler. Gözlerim kapandı. Uykuya daldım. İşte her şey, o anda başladı.

Rüya gördüm. Ama bildiğim rüyalara benzemiyordu. Zaman yoktu, mekân belirsizdi. Tanıdık bir his vardı ama adı yoktu.

Sanki uzun zamandır kaçığım bir Şey karđıma çıkmıŐtı. KonuŐan yoktu ama her Şey anlatılıyordu. KoŐmuyordum ama ilerliyordum. Korkmuyordum ama içimde derin bir tedirginlik vardı.

Bölüm III – Kapı Aralanıyor

Ertesi sabah uyandığım da her şey aynı görünüyordu. Sobanın sıcaklığı, tek göz odanın sessizliği, dışarıdaki rüzgâr. Hepsi yerli yerindeydi. Ama içimde bir boşluk vardı. Rüyanın bıraktığı ağırlık hâlâ göğsümde duruyordu. Sanki gece boyunca bir kapı aralanmış, fark etmeden içine bakmıştım. Ve kapı hâlâ aralıktı.

Gözlerimi ovdum, çayımı içtim. Ama dudaklarımdan geçen her yudum, rüyadaki o hissi geri getirdi. Tanıdık ama bilinmez. Sanki bana bir şey anlatmak istiyordu fakat kelimeler susuyordu. Her şey dokunabiliyor ama hiçbir şeyi tutamıyordum.

O rüyada gördüğüm bir simge vardı; adını bilmiyordum ama unutamıyordum. Büyükçe, eski bir anahtar. Yalnızca şekli değil, hissettirdiği de unutulmazdı. Hem davetkâr hem tehditkâr. Beni bekleyen bir şey vardı. Onu takip etmeliydim yoksa kaybedecektim. Ama nereye çıkacağını bilmiyordum.

O gün, sıradan bir gün gibi başlamıştı. Ama hiçbir şey sıradan değildi artık. Sokaktan geçen insanlar, rüzgârın sesi, hatta sobadan yükselen duman... Hepsi rüyanın yankısı gibi geliyordu. Kendime itiraf ettim; artık kaçamazdım. Bu kapı, ister istemez beni içine çekecekti.

Gözlerimi o anahtara kilitleyerek bir adım attım.

Adım atmakla kalmadım. İçimdeki korkuyu bastırdım, nefesimi tuttum ve rüyanın gösterdiği yolu aramaya başladım. Neresi olursa olsun, beni ne bekliyorsa beklesin yüzleşecektim. Artık geri dönüş yoktu.

İçimde hem bir heyecan hem de bir tedirginlik vardı. Sanki yıllardır kendimi arıyordum ve nihayet ilk ipucunu bulmuştum. Ama ipucunun bana ne getireceğini bilmiyordum. Ve işte bu bilinmezlik, hem korkutuyor hem de beni kendisine çekiyordu.

O rüya bana bir şey söylemişti. Ama ne? Henüz bilmiyordum. Sadece bir kapı aralanmıştı ve ben artık onun eşiğinde duruyordum.

Bir adım daha attım.

Ve her şey, değişmeye başladı.